

Στις 27/8/15 στο δήμο Ζωγράφου «ωφελούμενος» χτύπησε σε ώρα εργασίας, τη στιγμή που έκανε αποκομιδή σκουπιδιών με φορτηγό του δήμου, ενώ η σύμβαση που είχε υπογράψει δε δικαιολογούσε άλλη εργασία, εκτός από οδοκαθάρισμα με σκούπα. Δήμος και ΙΚΑ αποποιούνται της ευθύνης τους και δεν του αναγνωρίζουν δικαίωμα άδειας και αποζημίωσης. Και σαν να μην έφθανε αυτό τον καλούν να δουλέψει τις 17 ημέρες που απείχε λόγω του εργατικού ατυχήματος, μετά το τέλος της σύμβασής του. Και το περιστατικό αυτό δεν είναι το μόνο αφού ανάλογα ατυχήματα συμβαίνουν σε όλη την Ελλάδα.

Στη βάση συγκεκριμένων αιτημάτων, από τον Άλιμο μέχρι την Καισαριανή, οι «ωφελούμενοι» οργανώνονται, συντονίζονται και παρεμβαίνουν σε δήμο και ΟΑΕΔ. Απαιτούν να αναγνωρίζονται ως εργαζόμενοι «μισθωτοί» και πετυχαίνουν, με τη συμπαράσταση του αυτοοργανωμένου κινήματος, τις πρώτες μικρές υλικές νίκες σαν αποτέλεσμα των κινητοποιήσεών τους (θεσμοθέτηση και πληρωμή 2 αργιών το μήνα, μηνιαία καταβολή του μισθού των 490 ευρώ, καταβολή δεδουλευμένων σε «ωφελούμενο», στο δήμο Καισαριανής που αρνήθηκε να χρησιμοποιηθεί σε άλλη θέση από αυτή για την οποία προσελήφθη και ο δήμος προσπάθησε να τον εξωθήσει σε παραίτηση).

«ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΟΙ» ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Η κυβέρνηση της «για πρώτη φορά αριστεράς» κατάφερε και με την δική μας βούλα να μας πιάσει κώτσους, με το εμπόριο ελπίδας, την αχαλίνωτη δημαγωγία και τους αριστοτεχνικούς της χειρισμούς (βλέπε δημοψήφισμα), κυρίως σε επίπεδο μαζικής κοινωνικής ψυχολογίας. Πέρασε καθ' ύπαγόρευση και προς μεγάλη τέρψη των ντόπιων και ξένων αφεντικών της, το τρίτο και φυσικά μακρύτερο μνημόνιο, που θα ισοπεδώσει κάθε τομέα, κάθε πτυχή της ζωής μας.

Σε συνθήκες πρωτοφανούς ανεργίας και

αυξανόμενης ανασφάλειας και εξαθλίωσης, παίρνει

τη σκυτάλη και συνεχίζει με ζήλο την πολιτική των προκατόχων της. Μας θεωρεί αναλώσιμα που τα χρησιμοποιεί και τα πετάει στον σκουπιδοντενεκέ μέχρι να τα χρειασθεί πάλι, να τα γεμίσει με το καύσιμο της προσδοκίας και να τα βάλει ξανά σε λειτουργία.

Εργάζεσαι; Σου λέει: «Ξέρεις κάτι φίλε... Ξέχνα αυτά που 'ξερες. Εργασιακά, ασφαλιστικά δικαιώματα, συλλογικές συμβάσεις, απεργίες, συντάξεις. Εμείς τώρα λειτουργούμε σαν εταιρεία. Βγάζουμε και από τη μύγα ξύγκι. Θα σε ξεζουμίζουμε μέχρι τα κοράκια να σου φορέσουν το ξύλινο παλτό. Διαφορετικά, τράβα βρες γωνιά για να ψοφήσεις από τώρα, ή ψάξε να φας σε κανένα συσσίτιο της εκκλησίας, της χρυσής αυγής, στα σκουπίδια».

Είσαι άνεργος; «Μη σε πιάνει απελπισία και κάνεις καμιά χοντρομαλακία και αφήσεις τη μανούλα σου ορφανή. Εμείς, το κράτος και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, φροντίσαμε για σένα. Πρόσεξε όμως. Τέρμα τα κακά αφεντικά, τα λαμόγια των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Τώρα τα μεγάλα αφεντικά σου είναι αρμόδιοι φορείς, φίλοι σου. Ο ΟΑΕΔ και οι δήμοι. Για εργοδότες, βέβαια, μην κουράζεσαι να ψάχνεις. Δε χρειάζεται. Δημιουργική ασάφεια δεν ήθελες; Άσε που η λέξη είναι πλέον ντεμοντέ. Από τώρα και στο εξής δεν είσαι πια εργαζόμενος. Σε βαφτίζουμε «ωφελούμενο» και σου δίνουμε μια δουλίτσα για να μην πλήττεις και αισθάνεσαι ρεμάλι, άχρηστος ή χαραμοφάης, που ζει από το επίδομα ανεργίας. Μη έχεις όμως απαιτήσεις να σου δίνουμε και μισθό. Ένα χαρτζηλικάκι που και που θα τόχεις, σαν αυτό που σου έδινε η θεία ή ο νονός σου για να πάρεις πασατέμπο και καραμέλες. Όσο για το τι δουλειά θα κάνεις; Αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Κολλάς παντού. Μέχρι και κασκαντέρ σε ταινίες του χόλλυγουντ. Κι αν τυχόν πάθεις οτιδήποτε, πάλι λεβέντης θά 'σαι. Θα σε βγάλουμε για λίγο στα πίτς για ανταλλακτικά, μέχρι να συνέλθεις (μόνος σου βέβαια) και ξαναπάρεις μπρος. Θα σε εκπαιδεύουμε ως τον τάφο και θα σε διατηρούμε ακμαίο σωματικά και σε εγρήγορση πνευματικά. Δε θα σε αφήσουμε να βαλτώνεις σ' ένα πόστο. Έτσι θα σε προστατεύουμε από κακές γνωριμίες και παρέες, που μπορεί να σε μολύνουν με το μικρόβιο της οργάνωσης, τις ταξικές τους συνειδήσεις και όλες αυτές τις χίμαιρες. Θα σε στείλουμε κάπου να αλλάξεις τον αέρα σου, ρε παιδί μου. Σε κάποιο ΚΑΠΗ, σε παιδικό σταθμό, σε ΚΕΠ, στο ΙΚΑ, σε κάποια επιχείρηση τέλος πάντων. Έτσι, για να μην βαρεθείς, να αλλάξεις εικόνες και παραστάσεις, μέχρι που να περάσει το πεντάμηνο και να γυρίσεις στο σπιτάκι σου για να βρεις την ησυχία σου! Σάμπως τι σου

ζητάμε για όλα αυτά τα ωφελήματα; Απλώς να είσαι καλός, πειθαρχικός και υπάκουος, να μην αρρωσταίνεις και να διαγράψεις τις λέξεις άδεια, δικαίωμα, ένσημο, επίδομα. Για πέντε - έξι παλιολέξεις θα τα χαλάσουμε τώρα; Εάν πάλι είσαι τόσο ξεροκέφαλος και εργασιομανής, θα σου βρούμε κάτι πιο μόνιμο και σταθερό, αφού θέλεις ντε και καλά να ταλαιπωρείσαι».

Απέναντι σ' αυτή την ιλαροκυνική επιχειρηματολογία των «φίλων» και επιβλεπόντων φορέων - αφεντικών μας, οφείλουμε, εάν σεβόμαστε τον εαυτό μας, «ωφελούμενοι», συνελύσεις, συλλογικά μορφώματα κλπ., να τους απευθύνουμε μια θερμή παράκληση: «Δώστε μας λίγο χρόνο, για να καταλάβουμε κομματάκι καλύτερα τι μας συμβαίνει, να γνωριστούμε στενότερα, να σφίξουμε τις σχέσεις μας, να δούμε τι θέλουμε και που στ' ανάθεμα πηγαίνουμε, να ξαναμετρηθούμε, να δούμε πόσοι και ποιοί τελικά είμαστε και πόσους ακόμη μπορούμε να μαζέψουμε στις γειτονιές μας, μήπως και αυγατίσουμε και μπορέσουμε να σας ταρακουνήσουμε στα σοβαρά».

«Τέτοια κορόιδα που 'σαστε, πάρτε όσο χρόνο θέλετε, γιατί μια ζωή λίγοι θα είστε» θα μας απαντήσουν, αλαζόνες και κομπορρήμονες όντες.

Και τότε δεν μας απομένει πιο αποτελεσματική διέξοδος από το να θυμηθούμε το σύνθημα κάποιων μουσαντένιων συναγωνιστών μας, «χωρίς εσένα γρανάζι δεν γυρνά...» ή καλύτερα να τους τραγουδήσουμε το παλιό αρχοντορεμπέτικο: «Μάσα, ξάπλα, τεμπελιά κι ούτε σκέψη για δουλειά». Απλά γινόμαστε όλα τα «μούτρα» των γειτονιών, αύριο κιόλας, μια οικογένεια και φτάχνουμε τα τεμπελχανεία μας. Σε άλση, πάρκα, κήπους, πεζόδρομους, πλατείες, καφέ, παραλίες, καφενεία, σπίτια, αυλές. Παντού. Σούρτα φέρτα, παρεούλα, αγκαλίτσες, φιλάκια, τσιγαράκι, ποτάκι, έρωτας, ύπνος, συζήτηση, χορός, μουσική, τραγούδι. Φίνα κι ωραία. Να τα τρελάνουμε τα παλικάρια. Και όσοι πιστοί προσέλθετε. Να δούμε στο φινάλε ρε παιδί μου και πόσοι μεταξύ μας έχουμε τα κότσια να «ζήσουμε ελεύθερα και μαγικά», όπως διαλαλούμε. Όσο για το μαρούλι, ένα - δύο χρονάκια, ίσως και περισσότερο, τη βγάζουμε. Λίγο κάτι συνταξούλες ακόμη των γέρον, λίγο κάποιιοι δημόσιοι εναπομείναντες. Δε θα πεθάνουμε. Κι αν στο μεταξύ μας ρωτήσουν τ' αφεντικά: «Που την πάτε ρε λεχρίτες τη βαλίτσα;» σίγουρα πρέπει ν' απαντήσουμε: «Μέχρι τον Άρη. Τώρα που βρέθηκαν εκεί πηγές και νερά, ετοιμάστε τις δικές σας βαλίτσες, μπειτε στα διαστημόπλοια, αφήστε μας στη φτώχεια μας και αμέτε στην ευχή της παναγιάς».

Να δούμε και μεις πως θα ξεμπλέξουμε με τα οράματα, τα όνειρα, τα κουσούρια, τα ερωτηματικά μας. **Αν** και κατά πόσο έχουμε την αντοχή να το παλέψουμε για να φτιάξουμε έναν κόσμο διαφορετικό. **Αν** θα σταματήσουμε επιτέλους να τραβάμε κουπί στις γαλέρες κάποιων νέων αφεντικών. **Αν** στο εξής θα ανεχόμαστε το μυαλό και το σώμα μας να καταντάνε εμπορεύματα στο βωμό του χρήματος και του κέρδους. **Αν** θα ντρεπόμαστε πλέον να εκμεταλλευόμαστε και να κυριαρχούμε ο ένας πάνω στον άλλο. **Αν** θα μας βρωμάνε τα χνώτα των άλλων στις κοινότητες αγώνα που θέλουμε να φτιάξουμε. **Αν** θα καταλάβουμε τα λάθη, τις ελλείψεις, τη θνητότητά μας. **Αν** θα στηριχθούμε στις δικές μας δυνάμεις, στην συλλογικά κατακτημένη γνώση μας ή στη δήθεν σοφία και δύναμη κάποιων ισχυρών. **Αν, Αν, Αν...**

Οι εργαζόμενοι στα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας δεν είναι «ωφελούμενοι», είναι εργαζόμενοι που παλεύουν και διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Συνέλευση για δράσεις ενάντια στα χαράτσια Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου
syneleysigiadrasesienantiastaxaratsiavpk.squat.gr

Τηλέφωνο ενημέρωσης, αλληλεγγύης και άμεσης παρέμβασης: **6933 118700**

Ανοιχτές συνέλευσεις Οκτωβρίου: Κάθε Τετάρτη, στις 6μμ., στην πλατεία της Καισαριανής